

Kontradikcia - vysvetlenie pojmu

written by Drahoslav Vajda | 1. septembra 2024

Lebo je mnoho i nepoddajných, márnomylných a zvoditeľov mysle... (Títovi 1:10)

Slovom „kontradikcia“, sa označujú protirečenia v prehláseniach. Vlastná definíciu pojmu *kontradikcia*:

Kontradikcia -ie ž. (lat.) alebo *protirečenie* je tvrdenie obsahujúce vzájomne si odporujúce myšlienky, rozpor, logický spor; vzájomné pôsobenie protikladov.

Kontradikcia je zložené slovo:

Predpona „kontra-“ má význam „proti-“.

„dikcia“ -ie ž. /lat./ odb. individuálny spôsob vyjadrovania, vyslovovania, technika hovoreného slova, reči.

Príklad kontradikcie (protirečenia, vnútorne protirečivého výroku): *Anička je manželka starého mládenca.*

Kontradikcie poukazujú na nesprávnosť a neudržateľnosť predloženého učenia ako súboru prehlásení a tvrdení. Toto platí úplne všeobecne o akomkoľvek učení, o akomkoľvek súbore prehlásení či tvrdení.

V takomto učení jednotlivé vyhlásenia (tvrdenia) stoja proti sebe a hovoríme o ňom, že obsahuje *vnútorné protirečenie*. Učenie, v ktorom sa vyskytujú vnútorné protirečenia, neobstojí - „... *niktorý dom, rozdelený proti sebe, neobstojí.*“ (Matúš 12:25).

Ak objavíme v učení, ktoré na danú tému hlásame, vnútorné protirečenie, treba toto učenie opustiť (zavrhnúť) a treba prijať nové učenie a to také, v ktorom nebude ani jedno vnútorné protirečenie. Iba učenie bez čoho len jedného vnútorného protirečenia môže ašpirovať na pomenovanie: *biblické učenie*. Aby bolo nejaké (ľubovoľné) učenie naozaj biblickým, musí okrem predchádzajúcej podmienky (neobsahovať ani jedno vnútorné protirečenie) spĺňať aj ďalšiu podmienku a tou je byť tiež bez čoho len jedného *vonkajšieho protirečenia*. *Vonkajším protirečením* by v prípade „biblického učenia“ bolo protirečenie s Bibliou - protirečenie s niektorým biblickým tvrdením, veršom, či textom (pasážou).

Vo všeobecnom prípade ľubovoľného učenia, dané učenie nesmie obsahovať jednak vnútorné protirečenie a jednak nesmie byť v protirečení (v rozpore) s tým, čo sa považuje za prijatý normál. Rozpor s prijatým normálom je *vonkajšie protirečenie*. Napr. v prípade právnych zákonov danej konkrétnej spoločnosti žiaden konkrétny čiastkový zákon nesmie obsahovať vnútorné protirečenie (nesmie byť v rozpore sám so sebou) a nesmie byť v protirečení (v rozpore) s prijatou a platnou Ústavou tejto spoločnosti (nesmie obsahovať *vonkajšie protirečenie*). Keby to tak bolo, tak právny systém tohto štátu ako celok by bol nefunkčný.

Učenie, ktoré obsahuje ako vnútorné tak aj *vonkajšie protirečenie* je totálne zlé, úplne nanič. Ak objavíme v učení, ktoré na danú tému hlásame, vnútorné alebo *vonkajšie protirečenie*, alebo oboje, treba toto učenie opustiť (zavrhnúť) a treba prijať nové učenie a to také, v ktorom nebude ani jedno vnútorné protirečenie a ani jedno *vonkajšie protirečenie*.